

**ONISIM,
ROBUL PIERDUT, DEVINE UN FRATE PENTRU STĂPÂNUL SĂU**

*»Poate că el a fost despărțit de tine, pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veșnicie,
Dar nu ca pe un rob, ci mult mai pe sus decât pe un rob: ca pe un frate prea iubit,
mai ales de mine și cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul.«*

(Filimon 15-16)

Cu câțiva ani în urmă am mai scris câteva rânduri despre Epistola lui Pavel către Filimon și mi-ar fi ușor să le copiez pe acelea, dar odată cu trecerea timpului, după studii repetate, mi-au mai venit și alte gânduri, noi și frumoase, pe care vreau să le împărtășesc cititorilor.

Există feluri diferite de a primi binecuvântare în studierea Cuvântului. Unii s-au ostenit să fie de folos copiilor lui Dumnezeu, împărțind drept Cuvântul adevărului și să-i facă să-l înțeleagă, pentru a obține o creștere sănătoasă a credincioșilor. (2 Timotei 2,15)

Și pe mine m-a călăuzit acest gând când am scris prima dată despre acest subiect.

Să explicăm acum încă o dată felul amintit de studiere a Cuvântului.

Putem să studiem amănunțit un cuvânt sau un gând, pentru ai cerceta semnificația. Este întotdeauna bine să înțelegem atât sensul cât și semnificația unui cuvânt. Să urmărim acest gând prin toată Biblia și să comparăm citatele. Pentru aceasta se poate folosi o concordanță.

Ce binecuvântare este dacă, de exemplu, ne preocupăm cu **dragostea** (a iubi, a îndrăgi). O întâlnim pentru prima dată în Geneza 22.2, unde se pune: »Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, **pe care-l iubești**, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot, pe un munte pe care ți-l voi spune.«

Ce minunat ne este adusă în fața ochilor, deja în acest citat, dragostea lui Dumnezeu, care nu L-a cruțat pe singurul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți. Pe Golgota nu s-a auzit nici un glas, n-a apărut nici un berbec în tufiș. Marea jertfă trebuia adusă cu adevărat. Mai mult decât atât nici nu trebuie să scoatem din acest citat. S-o ținem tot așa și binecuvântarea va curge, dacă vom citit tot ce este scris despre dragoste.

Tot așa, ne putem preocupa cu **lumina**. – Dumnezeu este lumină. Lumina și întunericul nu au nimic în comun. Domnul Isus a venit ca lumină pe acest pământ, etc.

Și ce gânduri minunate va avea cineva care se preocupă cu **harul**. Deja Noe a găsit har înaintea lui Dumnezeu. (Geneza 6,8) Dar astăzi stăpânește harul. Toată lumea era stricată. Acum stăpânește harul, prin neprihănire, »ca să dea viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.« (Romani 5,21) Totul este har și nimic altceva decât har. Și chiar dacă Dumnezeu face acum judecată, o face în har.

În contrast cu acest fel de a studia, este avantajos să citim Cuvântul în interdependență. Să nu citim numai un cuvânt sau un capitol, ci, dacă este posibil, să citim mai multe capitole. Cine nu citește Biblia de la început până la sfârșit, va avea puține cunoștințe. O carte care conține atâtea taine profunde, în care sunt ascunse atâtea comori ale înțelepciunii și științei, este imposibil s-o înțelegem dintr-o singură citire. S-o luăm de fiecare dată de la capăt. Cu fiecare citire ni se deslușesc tot mai multe taine ale Scripturii.

Dar să nu ne gândim că ar trebui să înțelegem sau să reținem imediat totul. Nici nu este nevoie. Numai să citim zilnic și cât mai mult și atunci vom găsi, din când în când, în cele citite, citate pe care le vom înțelege abia după multe reluări și prin care vom fi încurajați să continuăm cercetarea. Astfel sporim în lumină și creștere.

Unora li se pare plictisitor să citească listele cu spițele de neam; dar Duhului Sfânt I S-a părut important să le noteze. Să nu ne stârnească admirația faptul că n-a fost uitat niciun nume din linia

mesianică? Așa este și cu numele noastre. Ne putem bucura că neînsemnatele noastre nume sunt scrise în cer. (Luca 10,20)

De multe ori sunt ascunse taine importante și în cele mai „plictisitoare” citate. De aceea merită să le căutăm și să le punem la inimă. Un astfel de citat este 1 Cronici 4,9-10: »Iaabeț era mai cu vază decât frații săi; mamă-sa i-a pus numele Iaabeț (Trist), zicând: „Pentru că l-am născut cu durere.” Iaabeț a chemat pe Dumnezeu lui Israel și a zis: „Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă mâna Ta va fi cu mine și dacă mă vei feri de nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință!...” Și Dumnezeu i-a dat ce ceruse.« Oare de ce ni s-o fi împărtășit acest lucru? Oare de ce este scris acest lucru în spițele de neam? Cititorul să-și răspundă singur la această întrebare.

Normal că nu trebuie să învățăm toate numele. Este imposibil și inutil. Dar câte un nume tot o să reținem, pentru că ne este împărtășit ceva interesant sau demn de remarcat la acea persoană. Astfel, numele Nimrod este în general cunoscut: »El a început să fie puternic pe pământ.« (1 Cronici 1,10) »Iubal a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta și cu cavatul.« Tubal-Cain a fost »făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier.« Metusala a trăit 969 ani; el este cel mai bătrân bărbat cunoscut. Și sunt multe alte nume cunoscute: Noe, Sem, Ham, Iafet, Avraam, Isaac și Iacov. Pe acestea toți le-am reținut.

Diferite întâmplări sau citate din Scriptură le întâlnim mai de multe ori. Acestea trebuie să le studiem împreună, pe rând; de exemplu cuvintele: »S-a arătat slava Domnului.« Este interesant și important să urmărim prin toată Biblia diferitele feluri de apariție a slavei Domnului (Iehova).

Să comparăm, de pildă, apariția slavei Domnului: la Sinai, la inaugurarea Templului, la nunta din Cana. Ce contraste mari putem observa între aceste trei arătări ale slavei și cu toate acestea este mereu aceeași slavă a Domnului. (Compară și slava Domnului din Ezechiel 1,28 cu Ioan 1,14).

Înainte de orice, totul depinde de cunoașterea Domnului. Din pricina profunde cunoașteri a lui Isus Hristos, Domnul său, apostolul Pavel socotește ca o pierdere și ca un gunoi toate privilegiile sale, de pildă: tăierea sa împrejur, apartenența sa la poporul lui Dumnezeu și anume, apartenența la seminția lui Beniamin; apoi, apartenența la secta cea mai îngustă, cea a fariseilor, ca și râvna sa greșită față de Dumnezeu. (Filipeni 3,5-11)

Fiecare să decidă personal cât de importantă este cunoașterea Domnului și ceea ce decurge din această cunoaștere. Oare cititorul a înțeles aceste lucruri? Și această cunoaștere a devenit deja la fel de importantă pentru el ca și pentru apostolul Pavel? Fiecare să-și răspundă singur la această întrebare importantă.

Ce învățături minunate poate conține, adesea, un text foarte scurt din Scriptură, vedem în epistola lui Pavel către Filimon. Ea este alcătuită numai dintr-un singur capitol și acesta conține doar 25 de versete.

Iar conținutul ei poate fi spus în puține cuvinte: un rob nefolositor a fugit de la stăpânul său (de câte ori nu s-o fi întâmplat așa ceva!). El ajunge în temniță, ceea ce iar nu este de mirare. În temniță se întâlnește cu apostolul Pavel și se convertește. Acesta este, într-adevăr, un lucru remarcabil. Apostolul îl trimite înapoi la stăpânul său.

Se pune totuși întrebarea: de ce Duhul Sfânt o fi notat această întâmplare în cartea care este Cuvântul lui Dumnezeu și în consecință ar trebui să conțină numai evenimente importante?

Epistola către Filimon poate fi privită din trei puncte de vedere diferite:

Realitatea istorică,
Aplicația practică,
Semnificația tainică.

REALITATEA ISTORICĂ

Conținutul epistolei către Filimon este o realitate istorică, lucru de care copiii lui Dumnezeu nu se îndoiesc. Necredinciosul să creadă ce vrea despre acest lucru. Pentru cel credincios este o certitudine prețioasă faptul că Duhul Sfânt se interesează nu numai de oamenii mari, de lucrurile și evenimentele mari, ci în mod deosebit de cel mai sărac, de cel mai mic, de lucrul cel mai neînsemnat, de ceea ce nu are nicio valoare în ochii lumii.

Pentru o văduvă credincioasă, de pildă, El are nu numai, desigur, un loc în casa Domnului, dar nu unul în fund sau la ușă, nu, ci îi dă un loc de înaltă cinste. El îi dă un nume nemuritor. Mai marii lumii nu-și pun toată viața în joc pentru a-și face ei înșiși un nume nemuritor? În schimb, când numele acestor oameni mari vor fi căzut de mult pradă uitării, în Cuvântul viu și statornic al lui Dumnezeu încă va mai străluci, cu o frumusețe neasemuită, numele sârmanei văduve credincioase.

Poate ar vrea cititorul să întrebe: Și care este numele ei, că nici măcar nu este pomenit? Numele ei (cel vechi) nu contează aici. Începând din clipa în care ea și-a deschis toată inima, a primit și ea un nume nou, un nume veșnic și anume: ‚văduva cu cei doi bănuți’. Acesta este minunatul și veșnicul ei nume! Sub acest nume este ea cunoscută tuturor. Să facem o comparație între nume: ‚Eliberatorul Prusiei de Est’, ‚Fondatorul Imperiului German’, ‚Văduva cu cei doi bănuți’.

Nu intenționăm aici să discredităm vreun nume și nici să diminuăm vreun merit, ci vrem numai să arătăm deosebirea dintre un nume trecător și un nume veșnic.

Care va fi numele tău cel nou, numele tău veșnic, iubite cititor? Prin el va fi exprimat tot ce ai fost tu în lumea aceasta pentru Domnul Isus Hristos. Foarte curând va veni »Cel ce vine« și nu va zăbovi. Poate în curând vei fi și tu rechemat de pe această scenă. Totuși, până va veni Domnul mai ai timp și ocazia să-ți dobândești un nume minunat, în caz că încă îți lipsește așa ceva. Dar dacă Domnul ar veni azi sau dacă te-ar lua pe tine azi, atunci n-ar mai exista nicio posibilitate pentru aceasta. Gândește-te ce lucru serios este acesta!

Dar tot ce ar face un om și în mod deosebit un copil al lui Dumnezeu, pentru a-și câștiga el însuși un nume nemuritor, ar avea puțină valoare în fața Domnului. Poate cuiva să i se pară absurd, ca cititorul, totuși, de fapt, să fie îmboldit la aceasta, prin cele de mai sus. Toți cei care au fost socotiți demni de această cinste, niciodată nu trebuie să fi avut în vedere numai numele. Tot ceea ce au făcut, nu au făcut ca să-și câștige ei înșiși un nume, ci dragostea pentru Domnul a fost motivul care i-a determinat să facă ceva. Ei n-au avut o inimă împărțită, ci toată inima lor a fost pentru Domnul și atunci Domnul le-a dat o bună ocazie, ca să facă o faptă bună pentru El. (Matei 26,10) Prin această faptă a ieșit în evidență tot ceea ce a fost El pentru inima persoanei respective, adică ce loc ocupă Domnul în inima aceluia om.

Ioan și Iacov și-au dorit să stea unul la dreapta și unul la stânga Domnului. Dar dacă ar fi făcut totul numai ca să primească acest loc, atunci cu siguranță nu l-ar fi obținut niciodată, chiar dacă ar fi băut paharul și ar fi fost botezați cu botezul Domnului. Dar Tatăl, care Și-a rezervat dreptul de a împărți aceste locuri, cu siguranță le va da aceluia care, din dragoste pentru Domnul, au făcut și au dat totul pentru El.

În epistola către Filimon, Duhul Sfânt arată un interes cu totul deosebit față de un sârman și nefolositor rob fugit – Onisim, pentru care se pune totul în mișcare în această epistolă: de dragul lui a trebuit apostolul Pavel să fie în temniță, de dragul lui a trebuit să sufere mult, s-a ocupat de sufletul lui, l-a iubit, a mijlocit pentru el, prin aceea că și-a subordonat propriile interese, l-a preocupat soarta lui.

Ne întrebăm: de ce a devenit tocmai el obiectul unui interes așa de mare? Nu sunt în lume mulți alții, de pildă: oameni mari, distinși, nobili, bogați? Dar unde este scrisă povestea lor?

Răspunsul ne este la îndemână: nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Domnul Isus pe cei bolnavi îi însănătoșește, pe cei săraci îi îmbogățește, pe cei mici îi face mari, pe cei neînsemnați îi face distinși, pe cei nedemni îi înnobilează.

Ce onoare pentru Onisim al nostru, că numele lui a fost pomenit pentru veșnicie. El este scris, fără să mai fie șters vreodată, în cartea de istorie, în Cartea Vieții. Dar și numele noastre sunt scrise acolo. Acest fapt este pentru noi un motiv de bucurie deosebită. (Luca 10,20)

Chiar dacă vom privi epistola ca pe o realitate istorică, tot am avea mult folos și mare binecuvântare. Ni se pare că Scriptura ne însuflețește la gândul că oamenii despre care este scris în ea, au trăit cu adevărat. Ea nu conține: ficțiune, legende, mituri, fabule sau povești, ci realități. Persoanele numite au trăit cu adevărat. Lucrurile scrise despre ele sunt adevărate. Nimic nu este înfrumusețat și nici exagerat. Cuvintele sunt simple, dar fiecare cuvânt este o predică impunătoare. De exemplu:

Fratele Timotei. ‚Timotei’ înseamnă: teme-te de Dumnezeu sau cinstește pe Dumnezeu, cel care cinstește pe Dumnezeu. Și câtă cinste a făcut el numelui său!

‚Frate’ nu este un nume fără însemnătate, cum ar fi numele de familie Vodă sau Cneazu. ‚Frate’ arată o legătură. Frații sunt copiii aceluiși tată sau aceleiași mame; la fel și surorile.

Referitor la originea lor din Adam sau din Noe, toți oamenii sunt frați. Dar când apostolul Pavel îl numește pe Timotei ‚frate’, el nu se gândește la un frate nici în acest sens și nici la un frate după trup, ci la un ‚frate în Domnul’, în Hristos. (Coloseni 1,2) Un astfel de frate a fost Timotei pentru Pavel; Dumnezeu era Tatăl lui și Tatăl lui Timotei și al tuturor celor pe care Pavel îi numea ‚frați’. Uneori îi numește și pe israeliți frații săi, ‚frații mei, rudele mele trupești’. (Romani 9,3)

Deci dacă numele ‚frate’ are ceva de spus, atunci acest lucru este ceva deosebit în cazul lui.

Filimon, prea iubitul. Bineînțeles că Pavel îi iubea pe toți sfinții, dar se pare că o legătură deosebită îl unea cu Filimon, iar aceasta era reciprocă.

‚Filimon’ înseamnă ‚cel bogat în iubire’, ‚iubit’. Apostolul a auzit despre iubirea lui și chiar a experimentat-o el însuși. Pavel a avut mare bucurie și multă mângâiere prin dragostea lui Filimon, pentru că inimile sfinților au fost înviorate prin el. Deci

Împreună lucrător cu noi. Cineva poate fi un frate și chiar un frate prea iubit, dar este el și împreună lucrător? Aceasta este întrebarea.

Apostolul Pavel a avut mai mulți colaboratori (Filimon versetul 24) – și cât s-o fi bucurat el pentru fiecare dintre ei!

Azi așa pare, ca și când în vremurile noastre nu este deloc important dacă slujim Domnului sau nu. Da, așa pare, ca și când cel care slujește Domnului, ar avea numai multă agitație, sarcini și cheltuieli, în timp ce acela care nu slujește Domnului, ar avea parte de comoditate.

Dar va veni o zi când se va vedea diferența dintre cel care a slujit Domnul și cel care nu l-a slujit. (Maleahi 3,18) Aceasta se va întâmpla atunci când se va împărți răsplata. Atunci își vor primi plata toți lucrătorii și împreună lucrătorii, cei care au slujit Domnului. (Apocalipsa 22,12) Și

Apfia, sora. Există multe surori, dar numele lor nu este pomenit. Dar de ce tocmai numele Apfie? Numele ei înseamnă ‚roditoare’, ‚producătoare’. Poate a fost soția lui Filimon? Și în această calitate, oare ce a produs? Și

Arhip, tovarășul nostru de luptă. Aici pare o licitație a noțiunilor. Fiecare cunoaște diferența dintre un lucrător și un soldat. Fiecare dintre ei are o sarcină deosebită. Totuși, soldatul sau luptătorul are înalta chemare de a-și apăra și proteja patria. De aceea, în general, profesia sa este cea mai respectată. Tot astfel este o mare onoare să fii ‚un bun ostaș al lui Hristos’. (2 Timotei 2,3) Toată viața creștină este o luptă, iar fără luptă nu se poate primi cunună.

Este și iubitul cititor un tovarăș de luptă?

»Copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele.« Pavel îl roagă pentru copilul său Onisim. Ce învățătură! Putem să-i privim ca pe copiii noștri pe acești oameni pe care, prin har, i-

am putut conduce la Domnul. Aceasta este rodnicie, rod prețios pentru cămărilor cerești. Ce profundă este legătura dintre aceste suflete!

Pavel are mai mulți copii. Pe Tit îl numește »adevăratul meu copil în credința noastră a amândorora«. (Tit 1,4) Iar pe Timotei »adevăratul meu copil în credință« (1 Timotei 1,2) și »Timotei, copilul meu prea iubit«. (2 Timotei 1,2) Galatenilor le scrie: »Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în noi.« (Galateni 4,19)

Oare să nu se gândească toți singuraticii, să nu le crească inima la gândul de a putea avea copii, copii adevărați, cu care să aibă o legătura mai profundă decât cu copiii trupești? Copii care toată veșnicia vor face parte din spița lor. Ar fi de neînțeles dacă fiecărui copil singuratic al lui Dumnezeu nu i-ar veni gânduri de felul acesta. Pentru așa ceva nimeni nu este prea bătrân sau prea slab.

Atunci n-ar fi prea minunat când se va adevăra cuvântul din Isaia 54,1? »Bucură-te, steapo, care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și de veselie, tu care nu mai ai durerile nașterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate, zice Domnul.« Pentru aceasta nu trebuie neapărat să fii evanghelist și nici nu contează dacă vorbești bine. Copiii trebuie să-i cerem de la Domnul. Cei care n-au putut avea copii, i-au cerut de la Domnul. Un copil este un dar al Domnului.

Isaac a fost cerut de la Dumnezeu. Saul înseamnă ‚cerut‘ (de la Dumnezeu). Samuel înseamnă: ‚cel cerut de la Dumnezeu‘. Natanael înseamnă ‚dăruit de Dumnezeu‘. Ionatan înseamnă ‚Iehova este dătătorul‘.

Ceea ce iese așa de minunat la lumină în această epistolă este frumoasa relație dintre bărbații numiți, dintre apostolul Pavel și ceilalți. Această legătură poate fi comparată cu un tablou în care au fost combinate minunat de armonios, cele mai puternice și în același timp cele mai fine tonuri de culoare.

Aici găsim cea mai profundă dragoste, cea mai mare putere de jertfire și cea mai fină luare în considerație, într-o așa intimă legătură între ele, încât ne poate stârni admirația.

În această epistolă ies în evidență, în mod deosebit, trei persoane: Apostolul Pavel, Filimon și Onisim. Deși unul era o unealtă aleasă a lui Dumnezeu, celălalt era un domn, iar al treilea era un rob fugar, totuși, între ei au existat legături pe care numai harul lui Dumnezeu le-a putut crea. Despre acestea vom vorbi mai jos.

Chiar dacă privim acest eveniment ca pe o realitate istorică, tot vom putea obține mare câștig și binecuvântare. Dar acesta nu este singurul scop al Scripturii, ci ea a fost scrisă pentru îndrumarea noastră. »Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire prin Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.« (2 Timotei 3,15-17)

APLICAȚIA PRACTICĂ

Ce învățătură putem să tragem din epistola către Filimon? La început ne gândim că un text așa de scurt nu poate conține prea multe lucruri, dar după citiri repetate ajungem la convingerea că această epistolă conține învățături minunate.

Nimic nu este la întâmplare. Apostolul Pavel trebuia să fie în temniță. Și oricât de potrivnice ar fi fost împrejurările, nimic nu-i putea răpi pacea întemnițatului pentru Isus Hristos, nimic nu-i putea tulbura privirea în sus. Așa trebuie să fie și în viața noastră și-n viața tuturor copiilor lui Dumnezeu. Fără voia lui Dumnezeu nu cade nici un fir de păr din capul nostru. El Se îngrijește de noi, El nu ne poate lăsa, nu ne poate părăsi. Și noi vrem ca toate lucrurile să lucreze spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Nu putem, atunci, să fim în toate privințele mângâiați?

Dar noi trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu trecând prin multe necazuri. Noi mergem spre slavă prin suferințe și spre biruință prin luptă. În măsura în care participăm la suferință, în aceeași măsură vom avea parte de slavă.

Dacă nu suntem statornici, ajungem sub disciplina lui Dumnezeu și vom fi curățiți în focul suferinței; El ne pedepsește ca să putem avea parte de slava Sa, ca un tată care-și pedepsește fiul pe care-l iubește. Despre astfel de suferințe apostolul Pavel știa puțin.

Suferințele lui au fost suferințe pentru Hristos, care n-au fost niciodată fără scop. Dacă și noi vom fi învredniciți să suferim de dragul Lui, să ne bucurăm ca apostolul Pavel, care, în temniță, la miezul nopții cânta cântări de laudă.

Dar dacă scopul suferinței este atins, aceasta este proslăvirea lui Dumnezeu pentru cei statornici și reabilitarea celor nestatornici; atunci vor dispărea și suferințele. Dar există și suferințe care au un scop educativ (Iov și Iosif).

Dumnezeu știe tot ceea ce ne mișcă. El nu este preocupat numai de Onisim, ci și de mine, de noi. Zilnic ne înconjoară cu o dragoste duioasă de tată; - și pe tine, cititorule. Binele nostru vremelnic și veșnic Îl preocupă constant.

Prin atâtea dovezi de dragoste și dăruire, El vrea să câștige și inimile noastre, ca pe cele ale celor trei bărbați. El vrea să trezească în inimile noastre un răspuns la dragostea Sa și prin aceasta să ne facă apti să radiem și noi dragostea Lui tot așa și ca cei trei bărbați, mai ales ca apostolul Pavel, a cărui dorință din inimă era: »Urmați-mă pe mine, fraților și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi.«

În epistola către Filimon, apostolul Pavel este în mod deosebit un exemplu demn de urmat. Tot ce a făcut el, putem face și noi. Da, să devenim pilde, aceasta este aplicația practică; pilde așa cum a fost apostolul, nu mai puțin. Dar cum este posibil acest lucru? Simplu, prin aceea că începem să devenim urmași, urmași ai Domnului, ai apostolilor și ai aceluia care umblă așa. Isus Hristos ne-a lăsat o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui.

Fiți urmași ai lui Dumnezeu, ca niște copii iubiți și umblați în dragoste; aceasta este aplicația practică. Acesta este un creștinism viu.

Apostolul a auzit despre dragostea lui Filimon, prea iubitul, ,cel bogat în iubire', cel ,iubit'. Da, el a fost mângâiat mult prin dragostea lui. El l-a iubit mult și a fost și el iubit de Filimon.

Să nu uităm că în toate acțiunile din epistola către Filimon, dragostea este impulsul. Dacă în cazul nostru n-ar fi așa, ar fi rușinos. (1 Corinteni 13) Deci trebuie să învățăm ce înseamnă dragostea. Dar vom reuși numai dacă ne dăruim dragostei lui Dumnezeu și ne vom lăsa iubiți de El. Aceasta înseamnă să ne scufundăm în marea de dragoste. Atunci vom putea iubi, căci El ne-a iubit întâi. (1 Ioan 4,19)

Cum se poate face acest lucru, adică așa cum nu trebuie el făcut, vrem să arătăm în exemplul evident de mai jos.

Dacă, de pildă, ne intră în casă un om flămând și ne descrie în cuvinte înduioșătoare foamea lui, îl vom așeza la masă și îi vom pune mâncare în față.

Dar dacă acest flămând, în loc să se sature cu mâncarea din fața lui, va începe iar să vorbească despre foamea lui, îl vom compătimi și-l vom invita cu vorbele cele mai prietenești să se servească fără jenă. Atunci ar înceta să mai vorbească despre foamea lui, dar tot n-ar mânca. Acum începe să ne laude în versuri și proză, ne explică ce buni suntem și cum n-a mai întâlnit el oameni așa de buni. Când a terminat și cu aceasta, cântă din răspuțeri un cântec și anume: **Vreau, în loc să mă gândesc la foamea mea, să mă satur și eu o dată pe cinste.**

Apoi se scoală și pleacă, fără să se fi atins măcar de hrana pusă-n față cu atâta dragoste. Sărmanul om! Mâine va veni iar, pentru a ne zugrăvi în cele mai impresionante cuvinte foamea lui și imperioasa lui nevoie de puțină pâine uscată, dar iar nu mănâncă. Bietul om! Și iar cântă acel cântec frumos: **Eu vreau...** ș.a.m.d. Nu trebuie să fii neapărat psihiatru ca să înțelegi ce îi lipsește bietului om. – Acestui om îi seamănă lumea religioasă. Ea zice chiar:

Decât să mă gândesc la propria-mi fire
Mai bine mă scufund în marea de iubire.

Dar n-o face niciodată; îi lipsește înfăptuirea. Rece și golită de dragoste merge astfel înainte, în întâmpinarea judecății. – Sărmana lume! –

Dar noi suntem copii ai lui Dumnezeu, nu suntem din lume, nici măcar din cea religioasă. (1 Ioan 3,1; Ioan 17,14)

De aceea, iubite cititor, nu lăsa nimic să te rețină ca să te scufunzi în marea de iubire. Cu cât mai adânc, cu atât mai bine. Aruncă-te în brațele de dragoste larg deschise ale Mântuitorului tău, până poți să strigi, prea fericit:

Isus al meu mă iubește precis!
Aceasta este al meu paradis.

Când vei cânta aceasta din toată inima, vei spune mirându-te:

E de ne-nțeles și minunat!
Nu pot pricepe cum de s-a-ntâmpat.

De fapt, cu acestea, partea principală a conținutului aplicației practice a fost relatat; cel puțin sămburele a fost scos. Cititorul ar face bine să mai citească o dată epistola către Filimon, de la început. Acum va vedea totul într-o lumină foarte diferită și se va oglindi în Cuvântul adevărului.

Acum cititorul se poate întreba: sunt eu un împreună lucrător, un tovarăș de luptă? Care este motivul slujirii mele?

Ah! Suspină câte unul și gândește: când încă eram tânăr, aveam cele mai bune intenții, voiam să mă fac misionar, soră medicală sau ceva asemănător. Cum de s-au întâmplat toate altfel? ... Prima dragoste s-a răcit încet-încet, viața mea nu mă mulțumește nici pe mine însumi. Am devenit un descurajat și lumea are multă dreptate când mă numește morocănos. În loc să trăiesc înaintea ei un creștinism viu, am dezgustat-o de el, prin aceea că mereu am predicat numai despre ceea ce am auzit și citit, dar pe care eu însumi nici nu le-am avut și nici nu le-am cunoscut.

Ah, acești dragi mie, pe care i-am iubit în mod deosebit și cărora ar fi trebuit să le fiu o pildă, tocmai pe aceștia i-am omorât cu predicile mele, iar zilele mele sunt numărate. Doamne, îndură-te de mine! Da, trebuie să fie groaznic, ca după o așa de lungă ‚viață creștină’, să fii nevoit să pășești în fața Mântuitorului cu mâinile goale! Că doar fiecare a primit câte un dar deosebit, pentru a ne putea sluji reciproc.

Normal că acum nu mai ajută nimic altceva decât de a o lua de la capăt; chiar și văicărelile sunt timp pierdut. De aceea să ne întoarcem la prima dragoste, înapoi la Domnul Isus Hristos și la

dragostea lui mântuitoare! Ai rătăcit departe, sărmană oiță, ți-a fost mereu groază de păcătuire și te-ai gândit numai ca alții să nu mai păcătuiască, dar până la urmă a trebuit să cazi tu.

Dar ce har că bunul Păstor nu te-a pierdut din ochi, le-a lăsat pe cele 99 în pustie și s-a dus după cea pierdută. El caută până o găsește. Aceasta este pentru el singura posibilitatea de a o avea iar. El nu caută doar până se întunecă sau până obosește sau până totul este zadarnic, nu, ci caută până o găsește.

Astfel stă El acum în fața ta, cu brațele dragostei larg deschise, închizându-ți drumul, în ultima clipă, ca să te prindă și să te ia de pe marginea prăpastiei. O, lasă-te prins, nu mai fugi, ci doar adăpostește-te în El. Iar dacă Păstorul credincios îți mai dăruiește și un timp de har, încă mai poți deveni un împreună lucrător, un tovarăș de luptă. În ceasul al doisprezecelea încă te mai poți lăsa tocmit la lucru și cu siguranță vei obține o răsplată deplină. – Ce har!

Totuși, frați tineri, mai ales aceia care încă mai trăiesc prima dragoste, și cei în vârstă, care sunt unelte binecuvântate în mâna Domnului și toți cei care au încărunit în slujba Domnului, fiecare la locul său, ales de Domnul: să nu obosim! Căci la timpul potrivit vom culege roadele. Osteneala noastră nu este zadarnică în Domnul.

Câți nu se îndepărtează de Domnul prin aceea că socotesc mai importantă lucrarea lor pentru Domnul (așa cum cred ei), decât părtășia lor cu Domnul, cu toate că se distrug singuri și trupește și duhovnicește. Acest lucru este fundamental greșit. Orice lucrare pentru Domnul poate propăși numai prin părtășia cu El, pentru că El Însuși a spus: »Fără Mine nu puteți face nimic!« Acest cuvânt este prea bine cunoscut de toți. Oare și semnificația lui?

„Eu nu pot merge singur, nici măcar un pas”. Puțini învață să adeverească în mod practic acest lucru.

Nu contează unde sau pentru câți oameni predicăm și nici câți oameni sunt câștigați prin predica noastră; căci de multe ori sunt câștigați numai membri pentru o adunare, comunitate, uniune, asociație, ș.a.m.d., dar nu pentru Domnul Isus Hristos.

Cine slujește cu adevărat Domnului, nici într-un caz nu va privi la succesul vizibil. Tot ce a fost făcut pentru Domnul, nici nu pare așa de important și de multe ori este prețuit greșit de către oameni. O numărătoare a sufletelor câștigate sau salvate prin mine este ceva nefavorabil. Ziua Domnului va face cunoscut (va descoperi) succesul lucrării noastre. (1 Corinteni 3,11-15)

Există, totuși, cazuri când Domnul ne lasă să vedem succesul. Dar acest fapt nu ne face mândri, ci smeriți.

Deci nu contează dacă suntem pe placul oamenilor sau dacă ei sunt mulțumiți cu slujba noastră sau nu, ci cum gândește Domnul Isus Hristos despre viața noastră și despre slujba noastră și cât din ea are valoare pentru veșnicie.

Să demonstrăm cu fapta că bucuria în Domnul este tăria noastră. Cei descurajați vor fi prin aceasta mult mai dezaprobați decât prin multă predică, dar alții vor fi câștigați. Deci să trăim în credință și în dragoste, ca apostolul Pavel și ca Filimon. Atunci vom fi și noi mărturii vii, vom fi pilde turmei, iar slujba noastră va fi binecuvântată.

Acum gata cu aplicația practică, al cărei miez cititorul l-a înțeles cu siguranță.

Tot ce am studiat până acum este la fel de minunat și bogat în binecuvântare, cum sunt toate câte le avem în Hristos. Dar lucrul cel mai minunat încă ne stă în față: Domnul este Acela care **păstrează vinul cel mai bun pentru sfârșit**.

Scopul principal al epistolei către Filimon nu este realitatea istorică și nici doar aplicația practică, ci semnificația tainică a Cuvântului. Abia când o vom cunoaște putem spune că înțelegem Cuvântul, iar fără cunoașterea acestei semnificații pierdem o mare binecuvântare.

SEMNIFICAȚIA TAINICĂ

»Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu.« (Luca 8.10)

Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Toți copiii lui Dumnezeu au Duhul, care este din Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. (1 Corinteni 2,12) Acest Duh ne călăuzește în tot adevărul și ne amintește de tot ce a spus Domnul și Învățătorul nostru. El ne dă pricepere ca să înțelegem Scripturile, astfel ca inimile noastre să ardă, să ardă de dragoste fierbinte pentru Acela care ne-a iubit întâi. Numai că nu trebuie să ne bazăm pe înțelepciunea noastră.

Ca să pricepem sensul tainic al Scripturii, trebuie să înțelegem ce vrea Domnul să spună în Evanghelia după Ioan 5,39, când zice: »Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.«

Aceasta vrea să spună că Domnul Isus Hristos este taina Sfintei Scripturi.

Deci dacă vrem să cercetăm Scripturile, trebuie să-L găsim pe El, prea slăvitul nostru Domn și Mântuitor, care ne iubește și care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Lui, care ne-a făcut o împărăție și preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său. Abia atunci suntem fericiți și mulțumiți când L-am găsit pe El, când ne-am aruncat în brațele Lui chiuind de bucurie și ne odihnim la pieptul Lui.

Aici nu este loc pentru fanatism spiritual, aceasta o vor înțelege toți care merg pe acest drum binecuvântat. Opinia celor care privesc totul prin lentilele unei teologii moarte, care învață mereu și nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului, ne lasă cu desăvârșire indiferenți. Fericirea inimilor noastre ne este mai scumpă decât critica lor.

Odată cu cercetarea semnificației tainice pășim în locul cel mai intim al sfântului locaș, în sfânta sfintelor. Orice imaginație și fantezie trebuie să rămână afară. Luciditatea este prima condiție pentru a admira comorile neprețuite, care vor fi dezvăluite în fața ochilor noștri. Duhul Sfânt ne arată bogățiile nepărunse ale lui Hristos și spune: »Toate sunt ale voastre.«

Pentru semnificația tainică există o singură interpretare și este foarte limitată. În cazul altor studii, interpretul poate avea o mare libertate, unul așa, altul altfel, fiecăruia cum îi dă Domnul har, ca să împartă drept Cuvântul adevărului, să-l facă ușor de înțeles cititorilor și ascultătorilor.

Scriitorul este călăuzit de gândul: »Vrem să-L vedem pe Isus!« Sigur că putem. Îi auzim glasul și-L urmăm.

Cum ni-L înfățișează Duhul Sfânt? Cum Îl va proslăvi?

Totuși, înainte de a privi la apostolul Pavel, Duhul Sfânt ne îndreaptă atenția asupra lui Filimon, personajul principal și destinatarul epistolei. El trebuie să aibă o semnificație foarte deosebită. Acest lucru ni-l spune deja numele. De aceea să ne ocupăm puțin de el.

Prea iubitul Filimon. Nu este greu să ne dăm seama că Filimon Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în semnificația tainică. Acest lucru ni-l spune deja numele. Filimon înseamnă ‚bogat în iubire’, ‚iubitor’. Cine este mai bogat în iubire și cine iubește mai mult decât Dumnezeu Însuși, care este dragoste?

Așa cum Filimon era stăpânul de drept al lui Onisim, așa este Dumnezeu stăpânul nostru de drept. Acest lucru îl citim în Ioan 17, unde Domnul spune Tatălui: »Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat.« (versetul 6)

Ca și tesalonicenii, și noi ne-am întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujim Dumnezeului celui viu și adevărat. (1 Tesaloniceni 1,9)

Când Pavel vorbește despre dragostea lui Filimon, ne putem gândi la dragostea lui Dumnezeu. Și nimeni nu știe așa de bine să învioreze inimile sfinților, ca Dumnezeu Însuși. Da, El este preocupat permanent să ne învioreze inimile.

Se mai pot spune multe despre Filimon, dar ajunge dacă cititorul Îl vede în el pe Dumnezeu. Mai departe se va descurca singur.

Dumnezeu este Acela la care Domnul ne-a adus înapoi, cum a trimis Pavel pe Onisim înapoi la Filimon. Și cum Pavel nu voia să facă nimic fără voia lui Filimon, tot așa Fiul n-a făcut nimic fără voia Tatălui.

Desigur, apostolul a făcut multe lucruri, care nu-și au locul aici, dar aceasta nu înseamnă nimic. Aici este vorba numai despre caracteristicile principale, din care putem recunoaște semnificația tainică.

În Scripturile Vechiului Testament Îl găsim Pe Domnul Isus reprezentat de multe prototipuri (persoane, obiecte, rânduie). Ele sunt așa de cunoscute, încât nu trebuie enumerate aici. Dar pentru cititorul tânăr, să cităm, totuși, câteva: Isaac era unicul fiu și moștenitorul tuturor lucrurilor; în această calitate el este o imagine a lui Hristos; chiar și jertfiera lui este pilduitoare. (Evrei 11,17-19)

Moise a fost o imagine a lui Hristos ca slujitor și ca profet. (Evrei 3,5; Faptele Apostolilor 7,37) Aaron a fost o imagine ca mare preot. Mielul de Paști – o imagine a jertfei (Mielul lui Dumnezeu) (Ioan 1,36) David și Solomon – o imagine a Domnului ca împărat.

În Noul Testament nu va trebui să-L căutăm pe Domnul în prototipuri. Aici Îl vedem în urmașii Săi, căci a fost descoperit la vremea Sa. Astfel găsim aici, în epistola către Filimon, un urmaș al Domnului, într-o rară frumusețe și limpezime în toată gândirea și acțiunile sale și în toate circumstanțele: apostolul Pavel.

Pavel înseamnă ‚cel mic’, ‚cel neînsemnat’. Dar n-a existat unul mai mic, mai neînsemnat decât Domnul Isus Hristos, care, »măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.« (Filipeni 2,6-8)

Apostolul Pavel nu numai că purta numele de ‚mic’ sau ‚neînsemnat’, ci chiar nu avea despre sine o părere înaltă. Aceasta reiese din epistolele sale: »Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.« (1 Corinteni 15,9)

»Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos.« (Efeseni 3,8)

Gândul lui Hristos n-a ieșit în evidență în mod mai desăvârșit în viața vreunui om, ca în cea a acestui apostol. Cum seamănă iubirea lui pentru toți sfinții cu dragostea Domnului, astfel că a putut să scrie filipenilor: »Martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toți cu o dragoste nespūsă în Hristos.« (Filipeni 1,8)

În epistola către Filimon, apostolul Îl reprezintă pe Domnul. El este un demn urmaș al Domnului, căruia îi reușește în mod minunat să reflecte slava lui Hristos. De aceea slujba lui a fost deosebit de binecuvântată. El a putut să spună: »Dragostea lui Hristos ne strânge.« (2 Corinteni 5,14) O, dacă am putea și noi să spunem aceste cuvinte în toate slujbele noastre!

Acest lucru îl putem recunoaște dacă punem față în față această unealtă aleasă cu Domnul slavei. Tot așa vom sta și noi față în față cu El și tot ce nu corespunde cu El, va fi lepădat și ars ca nefolositor.

Dar făcând această paralelă între apostol și Domnul, am putea să vedem și propria noastră imagine, cu siguranță că aceasta n-ar fi neinteresantă.

Apostolul a fost un întemnițat (el n-a făcut nimic pentru care să merite întemnițarea). El a fost un întemnițat al lui Isus Hristos, adică El l-a lăsat să fie întemnițat, iar ca urmare a acestui fapt, apostolul a mers de bunăvoie în temniță. Aceasta nu i s-a părut surprinzător. (Vezi și Faptele Apostolilor 16,24) Când era vorba despre salvarea unui suflet omenesc, apostolul era mulțumit cu orice drum pe care îl conducea Domnul.

Exact așa a trebuit să vină Domnul Isus Hristos în această lume, iar lumea aceasta este o taină mare, al cărei temnicer este Satan, stăpânul lumii, care domnește în întuneric. (Iuda versetul 6; 2 Petru 2,4 și 9; Efeseni 4,8-9; și 6,12; Apocalipsa 2,10; 2 Corinteni 11,23; 2 Timotei 2,26;)

Domnul a mers pe acest drum de bunăvoie și cu bucurie, în deplină comuniune cu Tatăl. »Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!«, astfel a vorbit El când a venit în lume. (Evrei 10,9) Apoi ni se spune imediat că »Prin această ‚voie’ am fost sfințiți noi și anume prin jertfa trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna.« (Evrei 10,10) Da, acesta a fost scopul venirii Sale, de a ne salva pe noi, sărmani oameni prizonieri (sau omenire căzută). Acest lucru este exprimat frumos, limpede și pe înțeles în epistola către Filimon.

Cum mulțumește Domnul Isus Hristos în Ioan 17, tot așa mulțumește și apostolul Dumnezeului său și îi amintește pe cei dragi în rugăciunile sale.

Dacă apostolul are o mare bucurie, aceasta este doar o slabă reflexie a bucuriei mult mai mari a Domnului, care-L mișcă atunci când aude despre dragostea și credința noastră sau atunci când inimile sfinților Lui sunt înviorate. Dar ceea ce îl preocupă în mod deosebit pe apostol și îl determină să scrie această epistolă, este Onisim, bietul om întemnițat; un rob care a fost nefolositor și care a fugit de la stăpânul lui. Despre el este vorba în toată epistola, pentru el trebuia apostolul să fie în temniță, s-a ocupat de sufletul lui, l-a iubit, a mijlocit pentru el. Onisim este imaginea omului căzut, a cititorului. El a fugit de la stăpânul său legitim, de la Dumnezeu, iar acum se află în captivitatea lui Satan. Aceasta este starea naturală a fiecărui om. Nu fac excepție nici cititorul, nici scriitorul acestor rânduri. Aceasta este semnificația tainică.

ONISIM: Numele său înseamnă ‚folositor’. Totuși, el era nefolositor. Desigur, părinții lui, când i-au pus acest nume, au dorit ca el să ajungă un membru folositor al societății umane. Deci el a fost destinat să fie folositor. Tot așa și noi suntem destinați să fim folositori, da, dar nu numai atât, ci mult mai mult. »Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca el să fie cel dintâi născut dintre mai mulți frați.« (Romani 8,29)

Aceasta este înalta chemare a omului, dar ce puțin îi corespunde el! »Să fie asemenea chipului Fiului Său« vrea să spună mai mult decât o asemănare exterioară, ci presupune a fi în armonie perfectă în gândire, vorbire și în fapte. Acest lucru reiese și din cuvintele: »Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.« (2 Corinteni 3,18) Această schimbare poate să însemne chiar mai mult decât a da la iveală o uniformitate exterioară.

Cititorul poate fi mângâiat privindu-l pe Onisim, căci la sfârșit va primi lumina asupra sa și asupra minunatelor gânduri ale lui Dumnezeu. Atunci va spune: ‚Niciodată nu m-aș fi gândit că Duhul Sfânt va întocmi pentru mine o epistolă așa de frumoasă și în același timp așa de scurtă, de perfectă și de potrivită mie.’

Deci tot ceea ce se referă la Onisim, cititorul poate să aplice pentru sine, căci în această epistolă totul se referă la el, la mine. De dragul meu a venit Domnul Isus Hristos în această lume (în temniță) și tot ce a făcut apostolul pentru Onisim, **a făcut Domnul Isus pentru mine, dar într-o măsură mult mai mare.**

El a intervenit pentru mine la stăpânul meu legitim (Dumnezeu), cum a intervenit Pavel la Filimon pentru Onisim. »În numele dragostei« S-a rugat El pentru mine, pe care m-a născut în zilele detenției Sale. De aceea, »fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu,« - ‚în numele dragostei’ – »pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« (Ioan 17)

Și eu am fost odinioară nefolositor, un copil al mâniei, (Efeseni 2,3), ca și toți ceilalți, fără Dumnezeu în lume. Dar acum, după ce am devenit un copil al lui Dumnezeu, această stare jalnică a luat sfârșit. Acum am devenit folositor și așa vreau să și rămân. Și tu la fel?

»Ți-l trimit înapoi«; tocmai aceasta a făcut și Domnul Isus Hristos: ne-a condus înapoi la Casa Tatălui și la inima Tatălui. (Efeseni 2,13; Coloseni 1,22-23) Onisim era proprietatea lui Filimon, iar noi eram proprietatea lui Dumnezeu. (Ioan 17,6) –

Cum Pavel nu voia să facă nimic fără voia lui Filimon (care era stăpânul legitim al lui Onisim), tot așa nici Domnul n-a făcut ceva fără voia lui Dumnezeu, stăpânul nostru (Tatăl Său).

Versetele 15 și 16 sunt unele dintre cele mai minunate versete din Cuvântul lui Dumnezeu, asemănătoare cu Ioan 11,37, unde unii dintre iudei spun: »El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?« Bineînțeles că putea. Aceasta ne este limpede. Dar cine ar mai fi văzut atunci slava Domnului?

Dacă Lazăr nu s-ar fi îmbolnăvit, lumea nu s-ar fi gândit că Lazăr nu s-a îmbolnăvit pentru că Domnul îl iubea în mod deosebit; dar dacă Lazăr s-ar fi îmbolnăvit și Domnul Isus l-ar fi vindecat, acest fapt n-ar fi făcut o impresie prea mare asupra oamenilor, pentru că El vindecase deja atâția bolnavi. Dar așa, El a rechemat la viață doar cu trei cuvinte, un cadavru deja mirositor, care a zăcut în groapă patru zile: »Lazăre, vino afară!«

Aici este vorba despre același adevăr ca în cazul lui Onisim. Lazăr este aici imaginea omului, care, iubit de Dumnezeu, a ajuns să moară (»în ziua în care vei mânca din el...« Geneza 2,17). Dumnezeu ar fi putut să intervină imediat, dar n-a făcut-o. Când a venit în lume Domnul și Mântuitorul nostru, tocmai trecuseră patru zile (4000 de ani) de la această moarte. (Psalmul 90,4; 2 Petru 3,8) »Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor asculta, vor învia.« (Ioan 5,25)

De multe ori se pune întrebarea: de ce procedează Dumnezeu așa și nu altfel? De ce a permis El, de fapt, căderea în păcat, de ce n-a prevenit căderea omului? Cu siguranță că ar fi putut-o preveni.

Și Filimon l-ar fi putut lega sau încuia pe Onisim; cine l-ar fi putut împiedica? Și ar fi putut să facă aceste lucruri în așa fel, încât nicicum să nu poată fi vorba despre fuga lui Onisim. De ce n-a făcut-o? Și Dumnezeu ar fi putut ocroti pe om, ca pe Iov. (Iov 1,10)

Dar Filimon era un stăpân bun, care nu l-a tratat nici pe Onisim și nici pe ceilalți robi ca pe niște câini în lanțuri sau să-i încuie în cuști ca pe niște animale sălbatice. El și în rob vedea omul, chipul său și simțea dezonoarea unui asemenea tratament. Tot așa a văzut și Dumnezeu imaginea Sa în om. El însuși a dorit să aibă **oameni liberi**; de aceea le-a dat o voință liberă. El l-a înconjurat cu bunătate, l-a așezat în grădina Eden, unde totul era din belșug. Și omul a căzut.

Oricât de dureros a fost pentru Dumnezeu, El prevăzuse aceasta; cu mult înainte de cădere, da, înainte de întemeierea lumii El a conceput un plan de mântuire. În acest plan de mântuire El a rezervat omului un loc cu mult mai bun decât ar fi putut ocupa vreodată într-o veșnică nevinovăție adamitică. (Efeseni 1,3....)

Poziția noastră în Isus Hristos – poziția tuturor copiilor lui Dumnezeu – este o poziție cerească. (Vezi și Efeseni 2,6; Galateni 4,26 ș.a.) Partea noastră nu este un rai pământesc, ci raiul lui Dumnezeu în al treilea cer. (2 Corinteni 12,2-4), Ierusalimul ceresc.

Acum nu spunem ‚poate’, ci suntem convinși că Dumnezeu, care putea preîntâmpina totul, a permis căderea omului, pentru a revărsa asupra lui ce era în inima Lui.

Așa era în planul lui Dumnezeu: **Onisim trebuia să fugă, Lazăr trebuia să moară, omul trebuia să cadă în păcat**. Eu spun că așa era în planul lui Dumnezeu, dar nu înseamnă că aceasta a fost intenția Lui, dar a fost calea Lui, pentru a-Și dovedi puterea spre bine, **să-Și descopere slava**. El a știut bine ce se va întâmpla și a lăsat să se întâmple, ca apoi din rău să creeze ceva bun.

Cu toate că omul a fost de la început obiectul dragostei lui Dumnezeu (Proverbe 8,30-31), El i-a lăsat libertatea. El a trebuit să-l lase să cadă, să-l lase să-și urmeze propriul drum sau cum vrem să spunem, ca apoi, pe temelia harului, nu numai să se întoarcă înapoi la Dumnezeu, ci să vină la Dumnezeu în relații cu totul noi. Niciodată omul să nu mai fie doar o creație a lui Dumnezeu, un rob al lui Dumnezeu, ci să fie pentru totdeauna, adică pentru veșnicie mai mult decât un rob, **un copil iubit al lui Dumnezeu**, conceput de Dumnezeu, născut din Dumnezeu. (Ioan 1,12-13; Evrei 2,11-13; Ioan 3,2;)

Dar toate prin prea slăvitul nostru Domn și Mântuitor, ca Onisim prin Pavel.

Domnul Isus nu se rușinează să ne numească »frați«. Iar apostolul Pavel, cel mai mare teolog al tuturor timpurilor, omul sfânt și cel mai credincios rob al lui Dumnezeu, numește aici »fratele

său în Domnul» pe un sărman rob nefolositor, pentru a ne arăta cât de profundă este relația noastră cu Domnul. Aceasta vrea el să exprime când îl caracterizează pe Onisim cu cuvintele: »pe el, inima mea«. (versetul 12), dorind astfel să ne demonstreze tuturor că Domnul Isus Hristos ne iubește cu o dragoste care întrece orice gândire și pricepere. Despre un gând important se poate scrie o carte groasă, dar să folosești patru cuvinte care să spună mai mult decât o carte groasă, aceasta este ceva dumnezeiesc. Cine poate să înțeleagă plinătatea gândului: »Pe el, inima mea«? (versetul 12) Chiar dacă apostolul spune aceste cuvinte despre Onisim, totuși ele fac o impresie puternică. Dar când ne dăm seama că Domnul spune aceste cuvinte în legătură cu noi, (acesta este înțelesul acestor cuvinte), atunci trebuie să fim absolut copleșiți.

Apostolul trăiește în dragostea Domnului și o reflectă asupra lui Onisim. Noi vedem în el dragostea prea slăvitului nostru Mântuitor, exteriorizându-se, vedem în Pavel un urmaș al lui Isus Hristos, care calcă pe urmele Lui. Ce semnificație tainică!

»Primește-l ca pe mine însumi!« (versetul 17) Exact cum se înfățișează Domnul înaintea Tatălui: »Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.« (Ioan 17,24) Da, Dumnezeu ne-a acceptat acum, într-adevăr, ca pe El, Prea Iubitul. Acum am devenit moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. (Romani 8,16.-17)

Dar mai trebuie atins încă un punct – problema vinei. Onisim era vinovat, nu încapă îndoială. Așa este și în cazul nostru. Nu numai că noi aparținem unui neam păcătos, nu doar că provenim din părinți și strămoși păcătoși, ci – lucrul cel mai grav este că am păcătuit noi înșine, că suntem vinovați. Această realitate ne va răpi, ca și lui Onisim, toată libertatea de a ne întoarce la Stăpânul nostru, de a ne înfățișa înaintea lui.

Cum spune apostolul în versetele 18-19: »Dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea, eu, Pavel, voi plăti.«

Tot așa citim despre Domnul, că El a plătit toată vina noastră, că L-a lovit pe El, tot ce trebuia să ne lovească pe noi. (Isaia 53,5-7) Da, Domnul Isus Hristos Însuși a purtat suferințele noastre și a luat asupra Sa durerile noastre. »Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți.«

Mântuitorul a plătit toată vina. Acest fapt vrea apostolul să ne facă să înțelegem, atunci când plătește totul pentru bietul Onisim. Nouă ce ne mai rămâne? Nimic altceva decât acceptarea smerită și credincioasă a acestui adevăr și dragostea unei inimi fericite și recunoscătoare **în prezența lui Dumnezeu.**

Dacă s-ar mai ridica vreo pretenție împotriva noastră, n-am mai putea fi salvați din cauza incapacității de a satisface această pretenție. În ciuda totalei noastre incapacități, suntem total salvați. Aceasta este har! Numai așa, printr-un astfel de Salvator am putut fi deplin mântuiți noi, sărmani păcătoși fără Dumnezeu și pierduți, printr-un astfel de plan de mântuire, pe Golgota. Aceasta satisface toate **cerințele** unui **Dumnezeu** sfânt și drept, dar și cele mai profunde nevoi ale unui **sărman păcătos**. Aici se întâlnesc amândoi.

Sigur că apostolul l-a lăsat pe Onisim să citească epistola și inima lui va fi fost deosebit de mișcată la cuvintele: »Dacă mă socotești dar ca prieten, primește-l ca pe mine însumi. Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea. Eu, Pavel, ,voi plăti' - scriu cu mâna mea - ca să nu zic că tu însuși te datorezi mie.« (versetele 17-19)

Onisim se putea întoarce la stăpânul său cu multă sinceritate, totul era rezolvat, atât de perfect era totul rezolvat, încât n-a mai rămas nimic între stăpânul lui și el. Și nu doar atât, ci urma să fie o relație nouă, cu mult mai bună între Onisim și stăpânul lui; căci Pavel a scris: »Poate că el a fost despărțit de tine, pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veșnicie, dar nu ca pe un rob, **ci mult mai pe sus decât pe un rob: ca pe un frate prea iubit, mai ales de mine** și cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul.« (versetele 15-16)

Oaia pierdută a fost găsită; dar rămâne o oaie, nu poate fi mai mult.

Tot așa și dragma pierdută, după ce a fost găsită n-a primit o valoare mai mare, dar a rămas drammă.

În sfârșit, nici fiul pierdut n-a putut deveni altceva decât a fost, un fiu, chiar dacă unul regăsit.

Dar cine ar putea să descrie bucuria robului pierdut, care, nu numai că a putut să se întoarcă în casa stăpânului său ca un rob regăsit, ci **mai mult decât un rob, ca un frate prea iubit.**

Ar fi putut vorbele apostolului să descrie mai bine noua noastră poziție decât prin cuvintele: »Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, **primește-l ca pe mine însumi.**« Iar apoi: »**Ca pe un frate prea iubit, mai ales de mine.**«

Nu ne amintesc acestea de cuvintele . »Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!« (Evrei 2,13) »Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea Lui nu-I este rușine să-i numească ‚frați’, când zice: ‚Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării.« (Evrei 2,11-13)

Așa a vorbit Domnul Însuși: »Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea: acolo Mă vor vedea.« (Matei 28,10)

Este mult prea minunat că Dumnezeu nu l-a trimis pe om înapoi la starea lui de dinainte, la starea de inocență pe care a avut-o Adam în Eden, ci că ne-a făcut asemenea Lui, ne-a făcut copii prea iubiți, care sunt concepuți de El și născuți din El.

De multe ori găsiți în Scriptură observații, în aparență fără importanță, care au, totuși, un înțeles adânc. Așa este și cu versetul 22: »Tot odată, pregătește-mi un loc de găzduire, căci trag nădejde să vă fiu dăruit, datorită rugăciunilor voastre.«

Ce bucurie trebuie să fi fost pentru Onisim, după ce a fost trimis înapoi la Filimon, să-l poată aștepta acolo pe apostol, pe acela care l-a iubit atât și căruia îi datora toată fericirea.

Tesalonicenii s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului celui viu și adevărat și **să aștepte pe Fiul Său din ceruri.** (1 Tesaloniceni 1,9-10)

Domnul Isus a spus: »Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.« (Ioan 14,3)

Din acea zi, ochii copiilor lui Dumnezeu privesc în sus și tânjesc după venirea Sa. Și noi așteptăm pe Fiul lui Dumnezeu să coboare din ceruri, ca și tesalonicenii. În curând Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. El mai spune o dată: »Eu vin curând!«

»Duhul și Mireasa zic: ‚Vino!’ Și cine aude, să zică: ‚Vino!’« Da, vino, Doamne Isuse, vino în grabă! – Amin!

»Eu vin curând!« Așa se poate citi aproape în toate traducerea Bibliei. Dar cuvântul nu înseamnă deloc ‚curând’, ci iute, în grabă.

Dar este o deosebire între cuvintele ‚curând’, ‚iute’, ‚în grabă’. Pentru cuvântul ‚curând’, traducerea Elberfelder dă peste tot o explicație: de fapt – iute, în grabă. ‚Iute’ arată felul de a veni, iar ‚curând’ arată timpul. Prin această traducere defectuoasă, mulți copii ai lui Dumnezeu au ajuns să gândească total greșit. Mulți credincioși au așteptat răpirea și totuși au murit.

Toți vom fi răpiți, fie că trăim până vine Domnul, fie că adormim înainte. Totuși, cei vii nu vor trece înaintea celor adormiți. (1 Tesaloniceni 4,16) Deci răpiți vor fi toți copiii lui Dumnezeu împreună, repede, dintr-odată, într-o clipă.

Desigur, astăzi totul este împlinit, așa că nu mai rămâne decât ca ultimul mădular să fie adăugat adunării. Clipa când acest ultim mădular va fi cules, ne este necunoscută. Dar noi trebuie să-L așteptăm pe Domnul în fiecare zi cu bucurie, tocmai pentru că trăim la sfârșitul veacului nostru. Pentru noi va veni Domnul într-adevăr ‚curând’ și s-ar putea ca mulți dintre noi să trăiască acea clipă, pe care deja așa de mulți au așteptat-o, răpirea adunării.

Tot așa i-a promis și apostolul prea iubitului Onisim, că va veni curând. Versetul 22 face parte din această istorioară dragă, căci fără el ar fi fost un gol în această frumoasă pildă.

Ne putem imagina sentimentele lui Onisim, la gândul unei posibile revederi cu apostolul? Ele sunt o slabă comparație cu bucuria care va mișca inimile noastre la gândul apropiatei venituri a prea slăvitului nostru Domn și Mântuitor.

De nedescris de mare va fi bucuria primei întâlniri, când ne va lua acasă, în casa Tatălui. Atunci Îl vom vedea, așa cum este și vom rămâne pentru totdeauna cu El.

Deci ce impresie puternică va face asupra noastră trăirea personală a clipei venirii Domnului, »când El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale«? (Filipeni 3,20-21)

Atunci noi, cei pe care i-a cunoscut mai dinainte și pe care i-a hotărât mai dinainte, vom fi asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. (Romani 8,29) Aceasta este clipa descoperirii Fiului lui Dumnezeu, pe care o așteaptă întreaga fire. (Romani 8,19) Aceasta este nădejdea noastră.

Dar, desigur, acestea nu sunt scrise în epistola către Filimon; dar este o asemănare cu relația dintre apostol și Onisim (pe el, inima mea, copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele). În această relație, bucuria revederii trebuie să fi fost mare, iar legătura dintre acești doi bărbați a fost, într-adevăr, frățescă. Acum nu mai este nicio deosebire ca înainte. Sigur, apostolul a trăit cu adevărat ceea ce a scris galatenilor: »Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți suntem una în Hristos Isus.« (Galateni 3,28)

În prezent suntem încă oameni în trup și trăim pe pământ, dar am spus mai sus că avem o chemare cerească. Aceasta înseamnă că am fost aleși de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste. El »ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui.« (Efeseni 1,4-6)

Fiii lui Dumnezeu locuiesc în casa Lui, de aceea cetățenia noastră este în ceruri și suntem împreună cetățeni cu sfinții și oameni din casa lui Dumnezeu. (Filipeni 3,20; Efeseni 2,19) –

Această poziție cerească se va vedea când va veni Domnul Isus să ne ia acasă, în slavă. Dar câtă vreme acestea încă nu s-au petrecut, le putem adevăra în credință și să trăim încă de pe acum, în Duhul, în locurile cerești.